

Három utazás. Történetek barátoknak és családtagoknak.

Utazások, amelyek során megváltoztam, alakultam. Az első háromról írok itt.

1963, Magas Tátra

Tiszta fiú osztályba jártam, mint szinte minden srác akkoriban, és ha egy kiránduláson mondjuk Esztergomba mentünk, és átnéztünk Duna túlsó partjára: na az már külföld, mi oda soha el nem juthatunk. Majd 1963 tavaszán elterjedt a hír: bárki kaphat útlevelet Csehszlovákiába. Az egész osztály lázasan tervezte a nagy utazást, autóstoppal, biciklivel, vonattal. De végül csak hármunkat engedtek el a szülők, és minket is csak azért, mert gőzük se volt róla, milyen is egy magas hegység. Két esőkabátból összegombolt, nyitott sátorral, vékony pléddel, pizzamával, tornacipővel, városi esőkabáttal indultunk. Amint a képek mutatják:

Szabadon vándoroltunk, sohase tudtuk előre, hol alszunk majd aznap; időnként patakvízben mosakodtunk más nem lévén; de mentünk hegyre föl, hegyről le, végül a térség legmagasabb hegyét is megmásztuk, a Gerlach csúcsot. Ami miatt ez az utazás nekem fordulópont volt:

- Előtte sok évig még a tornából is fel voltam mentve, sőt az általánosban két tanévben is csak igazgatói engedéllyel kaphattam bizonyítványt a sok egészségügyi hiányzás miatt. Itt meg jobban bírtam a gyűrődést, mint a sportosabbik barátunk, itt léptem igazán vissza az egészségesek világába.
- Megtanultunk idegen nyelven (=tört orosz-szlovák-magyar) elboldogulni egy idegen világban.
- Nekem, mint különösen félszeg kamasznak még az is előrelépést jelentett, hogy pár napra korunkbeli lányok társaságába kerültünk egy arra táborozó szlovák iskola révén :)

1967, Kazahsztán

Kicsi koromtól szerettem volna távoli tájakra, egzotikus országokba eljutni. Aztán 1967 telén az egyetemen kazahsztáni építőtáborba lehetett jelentkezni. Amit azonnal megtettem Fodor Zsolttal és Székely Pistával együtt. Roppant kalandosra sikeredett az út, többek között öt napig vonatoztunk oda, és ugyanannyit vissza egy fiúkkal és lányokkal teli diákvonaton; számtalan mulatságos és kevésbé mulatságos eset történt a kint töltött hat hét alatt. Ami bennem a leginkább megmaradt: szilikózis veszélyes munkára kerültem hatórás munkaidővel, és emiatt sok-sok szabadidőm lett. Legalábbis a többiekhez képest, akik napi 10 órás munkaidőben senyedtek. Mesés szép tájakon csatangoltam; sétáltam a *Tilos-Odamenni* nyírfaligetben; úsztam a nagyon szép *Szigorúan-Tilos* tóban; és amikor elfáradtam, bevettem magam a Kultúrvagonba. Utóbbi kerekeken odavontatott bódé volt lemezjátszóval és számtalan klasszikus zenei lemezzel. Ezeket próbálgattam: ami nem tetszett, annak hallgatását félbehagytam, ami tetszett, azt többször is feltettem. Nulla zenei előképzettségem volt, itt indultam, és így is folytattam autodidaktaként idős koromig.

Fénykép nem maradt erről az útról sajnos, de ha behunyom a szemem, ma is látom a tájakat, az embereket, és magamban kuncogok a számomra ma is mulatságos történeteken.

1970, Erdély

Végzés után, munkába állás előtt mentünk Erdélybe egy, a szakdolgozat-készítés során a számítóközpontban megismert lánnyal. Szabad csatangolás lett szép tájakon vagy elhanyagolt voltukban is megkapó műemlékek között; kirándulások séták, beszélgetések ott megismert erdélyi magyarokkal, szuper volt. És a lánnyal is nagyon összepasszoltunk. Két szabadba került könyvmoly :)

Kép nem maradt erről az útról. Illetve valami mégis csak előkerült a rendszerváltás után, a politikai rendőrség irattárából. Így utólag nézve roppant mókás:

BELÜGYMINISZTERIUM
III/III-2.b.aloszt.

SZIGORUAN TITKOS!

..... sz. példány

Adta: "Gábor" fn. inf.
Vette: Fodor Sándor őrgy.
Idő: 1970. VIII. 17.
Hely: "Vasas"fn. "T"-lak.

Tárgy: Várhegyi és Göndör

F E L J E G Y Z É S .
Budapest, 1970. augusztus 25.

"Várhegyi Gábor jelenleg Romániában, Erdélyben van Wirth Péterrel, saját és Wirth barátnőjével bicikli turán, mint ezt elutazása előtt ismerőseinek elmondta. Elmondta tovább-

Biciklizni ugyanis akkor se tudtam, és azóta se tanultam meg. De legalább ennyi megmaradt erről az útról, valami kis bizonyíték, hogy mégsem álmotduk csak. Maradt persze jócskán kép a későbbi utazásainkról, gyerekkel, vagy kettesben. Ide teszek egyet, mely 30 évvel később mutat minket máshol, egy hasonlóan szabad csavargás során:

